

ז' 2 (זט):

- 11 כרטיסיות עלים צבעוניות (מצ"ב בנספח)
- >חלופין - אגוזי מלך או שקדים
דף אישי - ציור עץ עם מקומות לכתיבה - העץ הזה הוא אני, ציורי שורשים, גזע, ענפים ופירות
סרטן הבמבוק השני
AMILOT השיר עליה קטן שלו - קטע לחלוקה לתלמידים + השיר בביבלו של דודו אהרון
ציפורים - עציצים קטנים וחומרים עם אדמה + המשפט מהשיר בראש
>חלופין - ראש דשא עם לוגו של אפיקום
טוש שחור דק לכתיבה על העציצים

אפקום ה'יאז'ה:

- א. התלמידים ילמדו על הקווים המקבילים בין האדם לבין העץ, "כי האדם עץ השדה"
ב. כל אחד מהתלמידים יידע להזכיר האישים את ה'שורשים' (המשאבים ומkorות הכוח), האצע' (מיهو ומהו כוים, תוכנות וקווי אישיות), הענפים'
(העריכים/המעשיים) וה'פירות' (החולומות והשאיפות)
ג. התלמידים יפנימו כי בחים ישנה תהליכיות וכי בדומה לנטיית עץ ולזרעת הזרע באדמה, לא תמיד יוכל לראות את התוצאה באופן מיידי
ד. התלמידים ייקחו מופת ודוגמא מעולם הצומח לעולם האישית, לצמוח ולא לדרכן במקום, כкорתת היחידה - להיות מרבין בצמחה

מטרת על במשפט אחד - התלמידים יזהו בט'ו בשבט, ראש השנה לאלנות, הדמנות ומונף לצמיחה אישית

ט'ג'י ה'יאז'ה:

(בסוגרים - תמצית השלב):

- שלב א' - דבר אליו בצמחים - 10 דקוט (שבירת קרח ותחומים האוורה)
שלב ב' - והעץ הזה הוא - אני - 12 דקוט (הגדלה עצמית)
שלב ג' - טיפול שורש - 7 דקוט (שורשים)
שלב ד' - בUMBOK סינו - פתאום הוא מתפרק.. - 8 דקוט (תהליכיות וצמיחה)
שלב ה' - בן אדם - עליה למעליה, עלה (של עץ) - 6 דקוט (הפרט חלק מהכל)
שלב ו' - סיכון ואסיף - לו רק ניתן ואלמד את דרכו של עץ אחד - 2 דקוט (ציפור ועיבוד אישית)

אנו

אליכם, המדריכים - הניסוח בלשון זכר מטעמי נוחות בלבד

אחד מאמרותיו הידועות של הרב אלישע וישליצקי היא שבdomה לדברי חז"ל על חדש אדר כי משנכנס אדר - מרביון בשמחה, הרוי שעל חדש שבט ראוי ומתאים היה לומר - **משנכנס שבט - מרביון בצמיחה.**

מעבר למשמעות המילימית והחריזה המשועשת, (**שמחה-צמיחה**) ישנה כאן אמירה עמוקה מעماן כמותה ואמת נוקבת המסוגלת לחולל מהפכה תפיסתית ותודעתית אצל התלמידים שלנו.

ההבנה כי ישנה הקבלה בין אישיותנו לבין עולם הצומח, "כי האדם - עץ השדה", יש בה בכך לעורר נקודה למחשבה ולהביא לתשומות לב - כמה גדלי וצמחי מבחן פנימית מАЗ השנה שעברה, החדש שעבור ואפילו מАЗ יום האתמול? האם אנחנו 'דרכים במקום', זו התכוונה המאפיינת את הדומם, או שאנו מסגלים את התוכנות המופלאות המאפיינות את הצומח - דינמיות, תנואה מתמדת, התחדשות וצמיחה. כמובן, הדברים נכונים מבחינה רבות - האישיות, עבודה המידות, הקשרים החברתיים בכמות ובאיכות, לימודית, אמונה, ועוד ועוד. כאמור שירו של אהוד מנור 'ברוש' - לו רק ניתן ולמד את דרכו של עץ אחד.

בבב' ק' זג'איים

10 דקות

בכדי לפתח את היחידה באופן מעורר סקרנות ועניין, עליך להיכנס לכיתה בחגיגות, רצוי וכדאי גם בלבוש חגיגי כחולצה לבנה וכדומה, ולאחר כל הנוכחים: שנה טובה ומותקה, ולהוסיף ברכות חממות ואיחולים לבבים כעין אלו, האופייניים לראש השנה. מומלץ גם ללחוץ ידיים לכל הנוכחים, לטפוח על השכם ולהמשיך במוחות מסוג זה במשך דקה-שתיים.

סביר להניח שבשלב זה יורמו כמה גבות בתמייה, ויתכן וגם ישמעו כמה משפטים מלאגים על שפיהם (או היעדרה) ועל מידת הקשר שלכם לمعالג השנה.

בכדי להוסיף לתמייה ולתהייה (אך גם לפיתרון), ניתן לפנות לאחד מ'כוכבי' הכיתה, להזמין אותו למרכז המعالג ולברך אותו אישית - **שנה טובה, אילן!** (או: שנה טובה, אילנה/אלילנית), גם אם זהו לא בדיק שמו/שםה. כמובן שאם ישם תלמידים בשמות אלו, הרוי שההטעמה רק תتعצם. מדוע נבחרו דווקא תלמידים אלו לעמד במרכז העניינים?

בשלב זה, לאחר 'הציגת היחיד' הקצרה והמעוררת (ענין וגם תהיות), תוכל לצטט מהמשנה במסכת ראש השנה את המשנה הפותחת את המסכת -

אוכג' לא א' הענה פון א' אונגה א'

ארכְבָּעָה רַאשְׁיִ שְׁנִים גַּם:

באחד בְּנֵישׁ רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְפָלְקִים וּלְרָגְלִים.

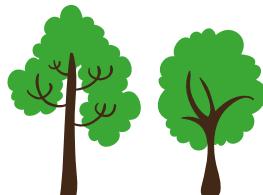
באחד בְּאַלְלָול רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְמַעַשֵּׂר בְּהַקְהָה. רַבִּי אֶלְעֶזֶר וּרְبִי שְׁמֻעָון אֲוֹרִים, בָּאַחַד בְּתְשֵׁרִי.

באחד בְּתְשֵׁרִי רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְשָׁנִים וּלְשָׁמְפִין וּלְיוֹבָלוֹת, לְגַטְיעָה וּלְירָקוֹת.

באחד בְּשָׁבֵט רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאַילָן, פְּדָבָרִי בֵּית שְׁפָאִ. בֵּית הַלְּ אֲוֹרִים, בְּחַמְשָׁה עָשָׂר בּוֹ.

בהתבהה הסבירה שהיחידה מועברת בכיתות החל מרأس חדש שבט וכלה בט"ו בשבט, תוכל להסביר כי איחולי ראש השנה בהם פתחת מקומות **ראש השנה לאילנות** החל ביוםים אלו.

במילים שלנו, נסביר בפשטות ובקצרה כי ראש השנה לאילנות, חמישה עשר בשבט, הוא תאריך הלכתית המחלק בין הפירות שהגיעו לחנטה לפני ראש השנה זה (או ט"ו בשבט), הנחשבים לפירות השנה שעברה, לבין אלו שנחנטו אחר-כך, הנחשבים לפירות השנה הבאה. כך ש מבחינה מעשית, אי אפשר לעשר מפירות השנה האחת על פירות השנה האחרת. חנטה היא השלב אחרי נשירת עלי הפרח ויציאת הפרי.

אגדת צבע – הkrן לפני התלמידים את השקופית בה נראה קופסת צבעים עם טושים, צבעי גואש וצבעי פנדה וכיו"ב, שאל את התלמידים באיזה גוונים וצבעים מצטיר בדיםו נחודש שבט. ככלומר, אם היה יכולתם להעניק לכל חדש את הגון והצבע המיוחדים לו, באיזה צבע הי' צבעים' את הדף של חדש שבט בלוח השנה העברי. כמובן, רק כמעצבים גורפיים הנדרשים להפיק לווח שנה, אלא בדיםו נברוחם. בכדי להמחיש ולחמם את האוירה, תוכל להקדים ולשתוף כי חדש כסלו מצטיר בדיםו נצבעים כתום, אדום וצהוב, צבעי האש והשלבות של נרות החנוכה. חדש מرحשותן מצטיר חדש אפרורי, סגורי וקדר. וכך, לאחר ההמחשות, כיצד הם הי' צבעים' את חדש שבט.

רשום על הלוח את הצבעים המוצעים על-ידי התלמידים, כאשר יש ברשותך קופסת צבעים או טושים בפועל, כדאי לאחוז בצבעים הנבחרים על-ידי התלמידים ולהציגם לפני הקבוצה.

סביר להניח שהצבעים 'השולטים' והמוצעים יהיו הירוק לאוניו השוניים וכן החום והכחול, המיצגים את האדמה והשמיים.

סיכום שלב זה בכר שיכרבי התלמידים, בחודש שבט גורם הצמיחה מודגש ומורגש מאד, וביחידה הזאת נסב את תשומת ליבנו לכך שגם בטבע האדם ולא רק בטבע ישנו מימד של צמיחה.

בכדי להיכנס מעט לאוירה 'צומחת' ו'צמחייתית' נפתח בחידות הוא והיא מעולם הצומח, כשל אחד מהפתרונותים נכונה יקבל קריטיסיה עם ציור עליה -

כמוובן, המנצח הוא מי שצבר את מספר העלים הגדול ביותר.

שים לב לכך שעלייך לנצל את המשחק בזריזות ובדינמיות, תוך שאתה מסתובב בכיתה ומחליק עליה לכל פוטר נכון. לתשומת ליבך, בנספח ישנים 11 ציורי עליים, 10 מיועדים לחלוקה לפוטרים נכון, וכרטיס אחד נוספת לשלב הסיכון, אותו תשמור בכיסך.

אפשרות נוספת לתגמול, על פיתרון החידות היא הענקת 'אגוז מלך' או שקד לכל פוטר נכון, תוך הבעת הערכה על-כך שהפוטר 'יצא מלך' (הбиיטוי המוכר) או 'שקדן' (הбиיטוי הפחות מוכר), כmobן בהתאם לפרקי העומד לרשותך. על המשחק להתנהל בדינמיות ובאנרגיות המתאימות, כך שתتزורך לכל פוטר את האגוז/השקד ותמשיך בזריזות לחידה הבאה.

עליך לקרוא את החידות מהמצגת כך שבכל פעם תקрайין ותקראי את החידה ולאחר שימוש הפתרון תוכל לחושף אותו לפני התלמידים.

הוא צמח ואינו עץ/ היא דיבור בין אנשים (שיח/ שיחה)

הוא ירק כתום/ היא חתכה במספריים (גזר/ גזרה)

הוא ריחם/ היא ירק (חס/ חסה)

הוא עץ חזק/ היא הכנסתה את חפציה למזודה (ארץ/ ארזה)

הוא צמח עם גזע, ענפים ושורשים/ היא ממיליצה מה לעשות (עץ/ עצה)

הוא שיח מרבעת המינים/ היא אשתר המלכה (הdst/ הדסה)

הוא כל יכול/ היא עץ ישראלי (א-ל/ אלה)

הוא הצורה בה גדלים הענבים/ היא פרי הדר (אשכול/ אשכולית)

הוא עץ ארץ ישראלי/ היא חנות הנמצאת בתחנות דלק (אלון/ אלוניית)

הוא 'שיעור' הכבשים/ היא בראש העצים (צמר/ צמות)

לאחר המשחק והכרזת המנצח, ה الكرן לפני התלמידים את הציור הבא בשקופית המתאימה במצגת, וכותב על הלוח את המשוואה הבאה:

$$\text{אדם} = \text{עץ}$$

אפשרות נוספת היא הצגת התמונה המופיעיה בפתח היחידה בה נראה עץ בצורה ראש-אדם.

כעת, עליך להגידו לתלמידים כי עליהם למצוא מקסימום הקובלות והשווות בין האדם לבין העץ, בכל פן ואופן העולמים על דעתם, כך לדוגמה, ייתכנו קווים מקבילים כ-שנייהם צריים או, חום ומים בצד לתקיים, שנייהם צריים להיות עם שורשים, שנייהם צריים להתמודד עם תקופות של שלכת ורוחות סוערות. עודד את התלמידים לחשב על הקשיים יצירתיים וככלל לחשב מחוץ לקופסה, להעניק זווית ייחודית ומינוחת שלא נשמעה לפניכן. כל תלמיד מקבל את רשות הדיבור מספר על המקבילה שמצא ואתה כותב אותה על הלוח מתחת למשוואה $\text{אדם} = \text{עץ}$.

അיְיכָם, האַגְּרִיכִיכָם - שימו לב לכך שייתכנו כיוונים יצירתיים וחדשיים, אוטם לא העליתם בעדכם בהקשר ההקללה בין האדם לבין העץ. חשוב להחמייא ולפרגן גם להשואות הנשמעות בנאליות ופשטות וגם למעמיקות והיצירתיות.

אָדָם וְהַזֶּה הַאֲנָו'

12 דקות

כתב על הלוח את הפסוק ממנו לקוח הפטגס "כִי הָאָדָם – עַצְמַת הַשְׁדָה". (דברים פרק כ', פסוק ו'ט)

כִּי-תְצַאֵר אֶל-עִיר יְמִים וּבָיִם לְהַלְמֹם עַלְيָה לְמִפְשָׁה, לֹא-תְשַׁחֵת אֶת-עַצְמָה לִנְדָמֹע עַלְיוֹ גְּדוֹן--כִּי מִפְנֵנו תְּאַכֵּל, וְאֵת לֹא תְּכַרְתֵּן: כִּי הָאָדָם עַצְמַת הַשְׁדָה, לְבָא מִפְנֵיכֶם בְּמַצֵּר.

ההקשר והזמן בו עוסק הפסוק הוא בשעת מצור על עיר אויב, כשהלוחמים מוזהרין לא להשחת את עצי הפירות ולא לכרות אותם, וזאת מהסיבה שהמלחמה שלנו אינה עם העצים אלא עם אנשי האויב, ולכן יש להיזהר מלפגוע בהם שלא בצדך.

מעצם העבודה שהتورה משווה כאן בין העצים לבין האדם, נראה שישנו חיבור עמוק והשוויה עמוקה ביניהם. אמנם האדם הוא ניד והעץ הוא ניח, סטטי, אך כפי שראינו כבר בשלב הקודם, ישנן כאמור לא מעט מקבילות מרותקות.

ציטט לתלמידים את דברי המהרא"ל מפררג, בספרנו נצח ישראל, פרק ז', המקביל בין האדם לבין העץ, ואף מכנה את האדם בכינוי - אילן הפון. מצ"ב דבריו (יופיעו גם בשוקופית במצגת) -

כִי בָּאָמָת הָאָדָם נִקְרָא "עַצְמַת הַשְׁדָה", שָׁהָרִי כְּתוּב (דברים כ', ו'ט) "כִי הָאָדָם עַצְמַת הַשְׁדָה", רַק שָׁהָרִי אַילָן הָפּוֹן, כִי הַעַץ שָׁוְרָשׁוֹ לְמִתְהָה תְּקוּעָה בָּאָרֶץ, וְאַילָן הָאָדָם שָׁוְרָשׁוֹ

שָׁוְרָשׁוֹ של העץ הם באדמה, למתה, אך שורש האדם בשמיים ממש, נשמרתו היא מן העליונים. בדומה לחלקי השוניים של העץ, גם אישיותו של האדם (שמצטח אחד נקרא על-שם היותו עפר מן האדמה אך מצד שני נקרא כך גם על-שם הידמותו לעליונים, "אַקְפָּה לְעַלְיוֹן", כאמור בישעיהו י"ד, י"ד) בנוי מרבדים ומחלקים המקבילים לרבדיו ולחלקיו של העץ.

כתב על הלוח את המשוואות הבאות, כהקדמה לתרגיל - והעץ הזה הוא אני, בהשראת שם ספרו הידוע של יהודית אטאלס 'והילד הזה הוא אני'.

שורשים = משאביים, מקורות הכוח שלי

גוזע = מי אני? תכונות מרכזיות וקווי אופי המגדירים אותי

ענפים = העשיה הענפה שלי - מעשים, חברים, תחומי עניין והתנדבות

פירות = חלומות עתידיים, שאיפות רחוקות, הפירות שאנו מקווה להניב בשנים הקרובות

כמובן, נוכל להוסיף ולומר לתלמידים כי לחלקיו השונים של העץ ייתכנו גם נմשלים אחרים, כדוגמת שורשים= עבר, גזע=הווה, ענפים ופירות=עתיד, אך בחרנו להתמקד ברבדים אלו.

כל תלמיד יוכל דף ובו צייר של עץ הכלול שורשים, גזע, ענפים ופירות, כדוגמת הציר המצורף לעיל, והוא יוכל לציין ליד חלק העץ הרלוונטי 5-3 פרטיהם השיכרים והמתאימים למשואה שהגדרכנו, לדוגמה, ליד ציר השורשים המציננים את המשאבים ומקורות הכוח שלו, יוכל לכתוב את המשאבים הבאים - ההורים, המשפחה, מחמאה ופיגון, וכן הלאה.

כהעשרה למדריכים, מצורף עבורהם המקור הבא, מתוך דברי רבינו מנדל שניאורשהן, הרב מליבאויטש זצ"ל, האדמו"ר האחרון לחסידות חב"ד. הדברים כתובים בשפה ברורה ונעימה, כך שתוכלו ללמידה מותאמת, לעבד אותם עבור התלמידים ולהציג להם בסגנון ובאופן שתראו לנכון.

ט"ו בשבט - הצמיחה בעבודת האדם

ראש השנה לאילנות הוא "ראש" לעובודה הרוחנית באופן של גידול וצמיחה תמידית שתישא פירות במשך כל השנה. בראש השנה לאילנות, מידי שנה, נמשך כוח חדש לבוא ולהתעלות לדרגה נעלית יותר מאשר בשנה לפני זו. כוח זה נמשך עד לראש השנה לאילנות בשנה הבאה, כאשר מקבלים כוח חדש לעלייה בשלב נعلاה יותר בעבודת ההליכה מחייב אל חיל ועשיות פירות.

בஹמשך לכטוב "כִּי אָדָם עַצְמָה" - הנה כיון שתורת אמת המשילה המשל, **בוזְדָא שְׁמַדּוֹק הָא בְּכָל כָּלְיוֹ וּפְרָטוֹן**, ושבכל אחד מהם הוראה כללית או פרטית לכל אחד ואחת. כמו כל ענייני התורה (מלשון "הוראה") שתכליתם לעורר את האדם להתבונן בהם וללמוד מהם הוראות מעשיות בחיי היום יום שלו.

מהותו של אילן היא, שהוא "צומח". וצמיחתו וגידולו הם סימן חיותו.

תפקידו של אילן הוא להיות כלשון הכתוב "עַצְמָה פְּרִי לְמִינּוֹ אֲשֶׁר זָרְעָוْ בּוּ" (בראשית א', י"א) היינו לעשות פירות, ופירות כאלה אשר נמצא בהם הזרע והגרעין מהם יצמחו אילנות ופירות כמותם, וזהו שלמותו של האילן שהוא עושה פירות ופרי - פירות עד עולם.

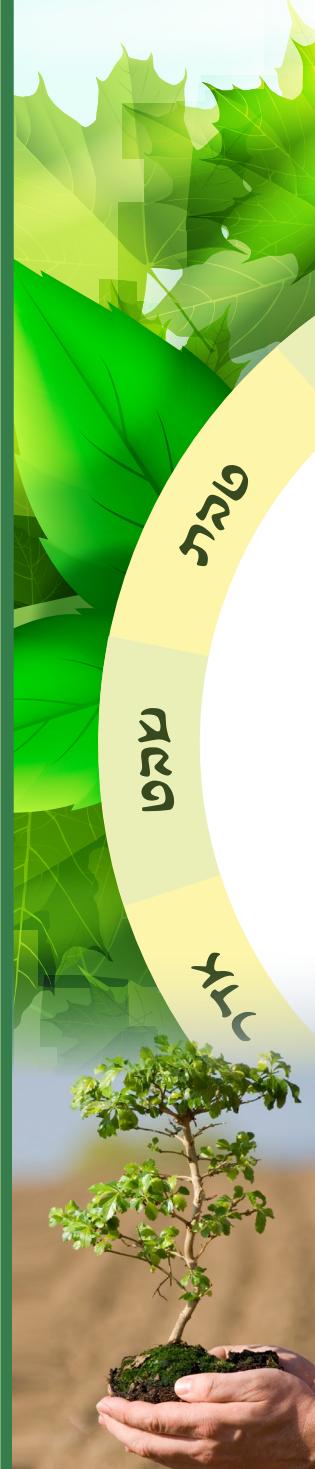
וכל זה הוא גם בנמשל: על האדם להיות "צומח", קלומר הולך ומוסיף וגדל תמיד, שלא להסתפק במעמדו ובמצבו, והוא מצבו בהווה טוב ומשביע רצון ככל שהוא, כאמור: "מעלון בקדשו".

וכן בנווגע לנקיודה השנה: עליו לעשות פירות - אוטם יאכלו וישבעו וייהנו מהם רבים זולתו, והפירות האמורים כאן הם מצוות ומעשים טובים,צדקה וגמולות חסדים, הן בגוף והן בממון.

עד כאן דברי הרבי מליבאוייטש זצ"ל.

תוכל לסכם שלב זה בסבב ארבעה שלבים, בו תבקש אקריאת בכל שלב בו תכרייז על חלק העץ ועל הנמשל (לדוגמא - גזע - מי אני, הגדרה עצמית) משלושה- חמישה תלמידים למספר מה כתבו.

כמו-כן כדי לסיים שלב זה בציוטו או בעיבוד חופשי של דברי הרבי מליבאוייטש על שתי המקבילות המרכזיות בין האדם לבין העץ - היותו צומח וחובתו לעשות פירות.

אלה ז' גיאו צור

7 דקוט

השמע לחניכים את הפזמון מתוך השיר 'רואים רחוק רואים שkopf', מיילים - יונקל'ה רוטבליט, לחן - שמוליק קראוס - בביצועו המרגש והסוחף של מאיר בנאי ('cols' היו בנאי')

בן אדם כעץ שתול על מים

שורש מבקש

בן אדם כסנה מול השמיים
בו בוערת אש

מצ"ב הקישור להשמעת השיר - https://www.youtube.com/watch?v=o2Rn-rZN_f8

שאל את החניכים מדוע השורשים חשובים כל-כך לאדם הפרטיו (ומסתבר שגם לאומה כולה)?

כתב על הלווי את תשובותיהם של התלמידים ולאחר מכן ספר להם את הסיפור ההיסטורי (זהאמיתני) הבא, הלוקה מתוך ספרו של עמוס בר, "ארץ אגדה" -

הימים הם ימי ראשיתה של תל אביב, העיר העברית הראשונה. העיר הייתה קטנה, והרחובות חולות עמוקים, ללא עצים ובלי גינות נוי. יום אחד התבשו תושבי תל אביב הקטנה כי שר המושבות הבריטי, סיר וינסטון צ'רצ'יל, עומד לבקר בעיר. ראש העיר היה מאיר דיזנגוף, זה שעלה שמו נקרא רחוב דיזנגוף, ועל שם רעיטה כיכר צינה דיזנגוף. מועצת העיר הetcנסה ודינה: כיצד יקבלו את פניה האורח החשוב? בתום דיון ממושך התקבלה ההחלטה: קבלת הפנים תיערך ברחוב, שתוכנן לטעת לאורכו שדרת עצים (כיום שדרות רוטשילד). אז עדין הרחוב היה חסוף, ללא עצים, רק חולות. חשבו חברי המועצה: מה לעשות? חשבו וחשבו עד אשר החליטו לטעת עצים זמינים, כאילו היו שדייה ירוקה ורעננה. חיפשו ומצאו מחוץ לעיר עצים גדולים. עקרו אותם בזהירות, ויום לפני הביקור תקעו אותם בחולות הרחוב, שבו יעבור השער החשוב, והרי לכם "שדרה". כשהגיעו האורחים המכובדים, הצטופפו תושבי תל אביב הקטנה לאורוך "שדרת העצים". לחץ הקהל על העצים גבר, וכאשר עבר אורח הכבוד בין שורות העצים, נצמדו האורחים המכובדים יותר ויתר אל העצים הרעועים. לפתחו התחלו העצים לקrosis וליפול זה אחר זה. ראה זאת השר, סיר וינסטון צ'רצ'יל, שהלך במרכז הרחוב, צחק ואמר לראש העיר מאיר דיזנגוף:

"ידע לך, בלי שורשים... שום דבר איןנו עומד!"

עד כאן הסיפור. המשל והنمешל כאן ממש אחוזים ושלובים זה זהה.

אדם ועם ללא שורשים, ללא חיבור ויניקה מהמסורת ומהמורשת, סופם שלא יחזקו מעמד.

ניתן לסכם שלב זה בדבריו יגאל אלון, מי שהיה שר החינוך בминистрיה של ישראל:

"עם שאיןנו יודע את עברו, ההווה שלו דל ועתידו לוט בערפל".

אמור לתלמידים כי כפי שאנחנו חושפים (וגם נחשפים) בפועלות, אדם ולעכ' שלא מעט מן המשותף, ואחת המקובלות המלמודות והמחוכמות שיש בכוחה למד אתנו כיצד להתמודד עם תחושת הדריכה במקום' או-ההתקומות, למדת מסיפורו של עץ הבמボק הסיני.

הקרן לתלמידים את הסרטון, מצ"ב הקישור - <https://www.youtube.com/watch?v=z09z4ewKVOA>

שתף את התלמידים בסיפור אישי משלן, המדגים את המסר העולה מסיפורו של הבמボק הסיני, ובמידה והזמן מאפשר זאת אחד התלמידים מעוניין לשתף גם-כן, תוכל לאפשר לו לספר את סיפורו בקצרה.

הgoal האגדי - אורות התשובה פרק ו' סעיף ז' - מאת ראייה קוק - טעם העץ וטעם הפרי

מתחלת הבריאה ראוי היה טעם העץ להיות גם הוא כתעם פרי. כל האמצעים המחזיקים איזו מגמה רוחנית גבוהה כללית ראויים היו להיות מוחשיים בחוש נשתיו באוטו הגובה והנעם, שעצם המגמה מורגשת בו כשאנו מציראים אותה. אבלطبع הארץ. התנודדות החיים, וליאות הרוחניות כשהיא נסגרת במסגר הגופניות, גרים שרק טעמו של פרי, של המגמה האחורה, האידיאל הריאשי, מוגש הוא בעומו והדרו, אבל העצים הנושאים עליהם את פרי, עם כל נחיצותם לגודל פרי, נתבעו ונתגשו ואבדו את טעםם. זהו חטא הארץ, שבבעורו נתקלה כשתקהל גם האדם על חטאו. וכל פגם סופו לתקון.

עד כאן דבריו ראייה קוק.

במילים שלנו, פרי הוא המטרה, התכלית, ואילו העץ הוא האמצעי, הדרך. המגמה האידיאלית היא שנחשש נזימות, משמעות וטעם לא רק בשעת השגת התכלית והגשת המטרה, אלא גם בשעת הכנת האמצעים. זו ההגדלה 'טעם העץ (האםצעי) כתעם פרי' (המטרה). אך אנו, לצערנו, מזח הארץ חשים מתייקות רק בשעת השגת המטרה (פרי) ולא בשעת הכנת האמצעים (העץ).

ה' זקן - גה גאה, גה (א) גה

6 דקות

לקראת סיכום, ובכדי להעניק זווית-ראייה נוספת נספפת, רחבה ומקיפה, תוכל להוסיף ולומר לתלמידים כי כל אחד מאיתנו אمنם מהוות 'עץ' מצד עצמו, אך באותה עת הינו גם 'עליה' מתוך אילן יוחסין משפחתי, וזה גם הטעם לקריאתו כזה (אילן-יוחסין) ובקשר נוסף חלק מעץ עתיק שאין דומה לו בעולם כולו, לדברי הנביה ישעיהו ביחס לעם ישראל "פָּי כִּימֵי קֶעֶץ - יְמֵי עַמִּי" (פרק ס"ה, פסוק כ"ב).

השמע לתלמידים את השיר 'עליה קטן שלי', עם השקופית הנראית בסרטון ובها ציור העלה, ובמקביל הוציא את כרטיס ציור העלה ששמורת בכיסך מהשלב הראשון ביחידת (מחידות הוא והיא בנושא הצומח) והנחה אותו במרכז המugal בעת השמעת השיר, מצ"ב הקישור להשمعה -

https://www.youtube.com/watch?v=O-k6q_fjhny

אגב, ביצוע זה נוסף הפתיחה בספר תהילים, כשהפסוק העוקב אחריהם הוא -
הִנֵּה בַּעַץ שְׁתֹול עַל פְּלַגִּי קִים אֲשֶׁר פָּרוּ יִתְּנַצְּלָה בְּעֵתָה וְעַלְהָה לֹא יִבּוֹל וְכֹל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה - יִצְלִיחַ.

דודו אהרון - עליה קטן שלי
מילים ולחן - ישו לפידות

זה לא תמיד הכל נכון, הכל מובן
חיים זה לא שיעור חשבון, זה גם מבחון
עכשו עליה קטן הכל רוגע
אר מרחוק אולי ענן מגיע
כח איתך צידה לדרכך, את ברכתך
חזי הocus היא מלאה, תזכור תמיד
וכשהשתמש אל הים שוקעת
אל תדאג, מחר היא שוב זורחת

תחזיק חזק עליה קטן שלי
כי לא תמיד הכל בחוץ בהיר
רוח סער וסופה קרה
תזכיר ותחזוק, אני איתך
תחזיק חזק עליה קטן שלי

אני הוא עץ מאד זקן ושבע ימים
ראיתי כבר רוחות עצות ורעים
אתה עליה קטן מתנועע
בטוח בעצמו, הכל יודע
כח איתך צידה לדרכך, את ניסיוני
אל תזלאל, אולי זה כל מה שיש לי
כי יש ימים יפים, הכל פורה
ויש שעות קשות, הכל בורה

אשרי האיש
אשר לא הלך בעצת רשעים
ובדרך חטאיהם לא עמד
ובמושב ליצים לא ישב
כי אם בתורת ה' חפזו
ובתורתו יהגה יומם ולילה
יום ולילה

לאחר השמעת השיר, שאל את התלמידים מהן התובנות שהם לוקחים מהשיר, אם ברמה האישית ואם ברמה המשפחתיות או הלאומית.

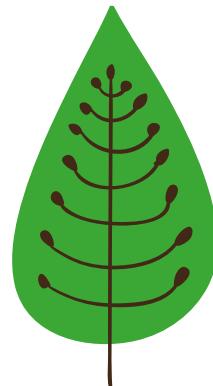

2 דקות

כטיכום ליחידה הגודשה והענופה, צטט משירו של אהוד מנור 'ברוש', ובביצועו הבלתי נשכח של אריאל זילבר את השורה -

לו רק ניתן ולמד את דרכו של עץ אחד.

בשיר זה המשורר מספר כיצד למד מהברוש את סוד ההתייצבות וההתמודדות במצבים השונים, בחמשין, בקריה, אל מול פני הסערה.

ואני ראייתי ברוש
שኒצב בתוך שדה מול פני השמש
בחמשין, בקריה
אל מול פני הסערה

על צידו נתה הברוש
לא נשבר, את צמרתו הרכין עד עשב
והנה, מול הים
קם הברוש יירוק ורומ

סיכום בכר שags אנו נלך בדרכו של המשורר ונשׂתדל לקחת דבר-מה מהיחידה שעברנו ומדרכיהם והנהגותיהם של העצים - לו רק ניתן ונלמד את דרכו של עץ אחד.
ולשם כך ישנו ציופר!

חלק לתלמידים עצים שהוכנו מבעוד מועד, מתנת אפיקים, להם מחובר המשפט המוצוט לעיל, והعبر בין התלמידים טוש שחזור דק באמצעות יכתחבו מסר אחד (במילה אחת-מקסימום שתיים) שבחרו לקחת מההתבוננות בעצים ומהרעיון אליהם נחשפו ביחידה, לדוגמה: להיות שורשי, להתחבר למקורות, להרבות בצמחה, וכן הלאה.

לחופין, במקום העצים, ניתן לחלק לתלמידים ראש-DSA, עם הלוגו של אפיקים, ולשאול האם לאחד התלמידים היה פעם 'ראש דشا', וכייז היה חווית הטיפול בו.

סיכום שלב זה בכר שבדומה לראש DSA, ובכלל לעולם הצומח, גם באדם יש מימד של צמיחה, להבדיל מעולם הדומם בו אין צמיחה וגידלה. על כל אחד מאיתנו לשאול את עצמו בכנות - בכמה גידלי וצמחיית מАЗ השנה הקודמת, החודש הקודם ואפ"ל היום הקודם, כשוריכה במקום' וא-צמיחה כמוחן נסיגה וכחזקה לאחר, כיוון שבזמן זהה יכולתי לצמוח!
נאהל לעצמנו כי נזכה להרבות בצמחה ושהודש שבט יעורר לנו את ההשראה לצמיחה ולשימוש!

הריםה גהיוג אַלְבָין בְּגַאיָה!

סְמִינָה -

העץ הזה הוא.. אוי!

ענפים = העשייה הענפה שלי - מעשים,
תחביבים, תחומי עניין והתנדבות

פירות = חלומות עתידיים, שאיפות רחוקות,
הפירוט שאני מקווה להניב בשנים הבאות

